

Speranță

NOV. 2019
ANUL 6,
NR. 69

Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia

Eu știu că nu voi muri

NICIODATĂ!

Dorel Mureșan

Îl iubim într-adevăr pe

DUMNEZEU?

Lidia Crișan

DE LA RITUAL LA CREDINȚĂ

Teofil Ciortuz

Cu Dumnezeu, cu oamenii lui Dumnezeu, pentru oameni!

Echipa de consilieri spirituali

Gelu Bondor, Biserica Adelaide
Dorel Brândaș, Biserica Harul
Ioan Bușan, Biserica Perth
Teofil Ciortuz, Prima Biserică Baptistă Română
Daniel Cârpean, Biserica Harul
Marin Cucuian, Biserica Maranata
Traian Secară, Biserica Maranata
Cornel Ghiță, Biserica Maranata
Daniel P. Nicolici, Biserica Speranța

Echipa editorială

Constantin Oprănescu, Ioan Ciobotă – Radio Vocea
Evangheliei Timișoara, Aneta Oprănescu.
Consultant tehnic, printing, expediere email și facebook:
Adrian Buzgău. Telefon: 0433766376

Pentru detalii, corespondenții

Adrian Buzgău, Biserica Maranata 0433766376
Aurel Coța, Biserica Philadelphia 0419925990
Gheorghe Bedreag, Biserica Maranata 0490345608
Daniela Hălmăjan, Biserica Speranța 0405574219
Iacob Cerbu, Prima Biserică Baptistă 0425295401
Leon Curelușă, Biserica Betania 0414333225
Lidia Crișan, Biserica Perth 08 93494561
Viorel Sabou, Biserica Adelaide 08 83878393
Sarah Văran, Biserica Harul 0401754759

Costul unui abonament pe un an este de \$40.00 +
cheltuieli de transport.

CONT: Romanian Speranta Association Inc.
National Australia Bank,
BSB - 083214, CONT Nr. – 879530941

Adresa Redacției: 35 Reid Street, Brown Hill, 3350 Vic; Ph.
0423659724, email: sperantaaus@gmail.com

Revista Speranta va tipări și anul acesta
Calendarul creștin Agape, anul 2020.

Este un calendar care încearcă să unească toate Bisericile Române din Australia într-un lanț de rugăciune. Anul trecut au participat la această chemare 12 Biserici, anul acesta intenționăm să avem toate Bisericile Evanghelice Române din Australia.

În fiecare lună vor fi în atenția tuturor credincioșilor câte două Biserici, păstorii lor și familiile păstorilor. Se vor înălța la Cer rugăciuni pentru protecție, sfințire, creștere spirituală și puncte de rugăciune care vor fi prezentate de Biserici.

Pentru a participa la această lucrare de rugăciune, păstorii sunt rugați să trimită la redacția revistei Speranța o fotografie cu Biserica în ansamblu, (credincioșii și participanții), o fotografie a păstorului și soției, și o listă cu cereri de rugăciune. Așteptăm aceste detalii până la data de 1 Noiembrie 2019, la adresa redacției: sperantaaus@gmail.com

„Rugați-vă unii pentru alții” (Iacov 5:16).
„Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiți înțelepți dar, și nu vă lăsați în vederea rugăciunii” (1 Petru 4:7).

Eu știu că nu voi muri

niciodată!

Păstor Dorel Mureșan, Biserica Pentecostală Philadelphia Melbourne

Suntem într-un război continuu. În Biserica lui Dumnezeu, fiecare creștin este mereu în fața unui atac iminent al celui rău. Și asta ne umple de frică, acea teamă că diavolul este puternic. Eu aș vrea să vă spun că inamicul nostru nu este puternic, el este deja învins! Desigur, ne este frică, atâtea lucruri se întâmplă, se pare că am scăpat de sub control. Intrăm în zonele acelea unde este împărăția întunericului în toată grozăvia ei, dar noi suntem chemați să fim lumina lumii și sarea pământului.

Faptul că ne aflăm într-un război ne solicită obligația de a ne echipa pentru luptă în așa fel încât să facem față tuturor atacurilor. În războaiele din lume fiecare își studiază mai întâi inamicul și se înarmează în așa fel încât să poată răspunde atacurilor lui. Inamicul nostru este împărăția întunericului și cel rău. El chiar dacă știe că este învins, chiar dacă știe care este sfârșitul lui, se luptă încă, dă lovituri după lovituri în Biserica Domnului.

Totuși, el are câteva lucruri pe care nu le poate face, nu are acest drept. Unul dintre aceste lucruri este că nu mă poate obliga sau forța să păcătuiesc. De câte ori am dat vina pe cel rău?! Citim Iacov 1:12-15:

„Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci, după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc.

...Ci fiecare este ispitit când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul, odată făptuit, aduce moartea”.

Nicăieri nu spune că cel rău a făcut ceva, ci că fiecare este ispitit când este atras de pofta lui. În momentul în care reușim să ne înfrânăm poftele noastre, atunci păcatul nu apare, nu evoluează. În Galateni 5:1

citim: *„Rămâneți dar tari și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei”.* Aici Pavel vorbește Bisericii. Datoria noastră este de a rămâne tari în luptă. Inamicul nu poate să ne forțeze să păcătuim. El aruncă săgeți, creează tentații, plănuiește, dar noi trebuie să

rămânem tari în momentele acelea. Domnul să ne ajute.

Un alt lucru pe care cel rău nu poate să-l facă, este că, dacă eu trăiesc ancorat în Cuvântul lui Dumnezeu, eu nu pot să trăiesc sub o continuă frică de moarte. Cu câțva timp în urmă, tatăl meu a plecat din lumea aceasta. Ultimele lui cuvinte au fost: *„Sunt gata să mă întâlnesc cu Domnul”.* Verișoara mea, înainte de muri a spus: *„Mulțumesc lui Dumnezeu că în perioada aceasta de suferință m-a făcut să-mi pun viața în rânduală și să intru în apa botezului, slăvit să fie Domnul”.*

Viața aceasta pe pământ este o suferință, este o durere continuă, din care mai scăpăm din când în când, mai ieșim la suprafață, dar când această viață se termină, începe adevărata viață, slăvit să fie Domnul. Trebuie să ne eliberăm de această frică, de această teroare a morții.

În timpul cât am fost în armată, propovăduiam Cuvântul Domnului cu toate că era interzis. Am fost întrebat: *„Care este credința ta, ce crezi tu?”.* M-am gândit cum să le răspund oamenilor acestora cât mai simplu și mai clar despre credința mea. Am răspuns: *„Eu cred că nu voi muri niciodată!”.* Au zis între ei:

„Dați-i drumul, omul acesta nu e normal”. Dar este adevărat, noi nu murim, noi trecem din moarte la viață!

Un alt lucru pe care cel rău nu-l poate face este că el nu poate să secătuiască entuziasmul pe care îl avem în slujirea Domnului. Secătuierea entuziasmului în slujirea Domnului vine datorită lenei noastre spirituale. Gândiți-vă la oamenii care au fost

decapitați pentru credința lor. Acolo era puterea celui rău în toată urâtenia ei.

Acești oameni au îngenunchat în timp ce-și dădeau viața, și spuneau: *„Isus Cristos este Domn!”.* Cuvântul spune: *„Supuneți-vă, dar lui Dumnezeu” (Iacov 4:5), nu*

Păstorul Dorel Mureșan cu un grup de la Philadelphia în vizită la Biserica Baptistă Maranta Melbourne

spune să ne supunem fricii sau diavolului, și el va fugi de la noi.

Cel rău nu ne poate controla viața, nu are dreptul să facă lucrul acesta. În momentul în care ne-am întors la Domnul, în momentul în care am intrat în familia divină, Isus Cristos a intrat în viața noastră, în inima noastră și nu mai rămâne loc pentru altcineva.

Inamicul nostru nu poate să facă nimic fără să existe o voie permisivă a lui Dumnezeu. Cu toate necazurile care au venit asupra lui Iov, el totuși a rămas credincios datorită faptului că a avut o încredere neclintită. Dacă ne pierdem credința, noi am pierdut-o. Cel rău nu ne poate lua credința, și asta pentru că „*și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd*” (Evrei 11:1). Nu ne poate lua credința pentru că este zidită pe o fundație care nu se poate clinti. El mai câștigă din când în când câte o bătălie, dar războiul final l-a pierdut. Apocalipsa 12:11. „*Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața chiar până la moarte*”. Apocalipsa 20:10. „*și diavolul, care-i înșela, a*

fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde sunt fiara și prorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor”. Acesta este destinul final al celui rău și el îl știe. Apocalipsa 20:14. „*și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua*”. Iată cum inamicii noștri de astăzi au un final cunoscut. La fel și noi avem un final fericit, pe care-l cunoaștem: vom fi împreună moștenitori cu Isus Cristos, slăvit să-i fie Numele Lui.

Diavolul nu-mi poate determina viitorul. Viitorul meu este ascuns în căușul palmei lui Dumnezeu. Ioan 10:27, 29: „*Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine. Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu. Eu și Tatăl una suntem*”. Avem o forță imensă de partea noastră. Cel rău încearcă să strice, să distrugă, dar dacă rămânem în mâna Domnului vom fi victorioși. Dumnezeu să ne ajute să rămânem tari în credință. Destinul nostru este să fim învingători. O cântare spune așa de frumos:

*Destinul tău e să învingi
Când ești căzut, să te ridici,
Destinul tău l-a scris cândva Isus.
Numele tău de mult e scris
În cartea vieții din Paradis.
Destinul tău e cerul Său, să știi.*

*Nu suntem aici statornici.
O țară-avem și ea e sus.
Calea se sfârșește-acolo
Când vom vedea toți pe Isus.*

*Deci să te porți cum e cinstit
Cu Tatăl tău ce te-a iubit
Și te-a plătit cu mare preț, să știi.
„Pe brațul meu Eu te-am purtat
Și-am să te port neîncetat”
El, Dumnezeu, spune așa în cartea Sa.*

Să nu te uiți înapoi...

Păstor Sami Tuțac

Odată, în Indiile Occidentale, cinci nave, dintre care una britanică, erau ancorate într-un port, când s-a dezlănțuit o furtună năprasnică. Atunci căpitanul britanic a ridicat imediat ancora și a pus vasul în mișcare, navigând în întâmpinarea ei. După două zile, zdruncinat, dar încă teafăr, s-a întors în port și a descoperit că navele care nu ridicaseră ancora, de teama furtunii, fuseseră toate aruncate pe uscat și distruse.

Generic vorbind, în calitate de lider, cea mai bună metodă de a avansa este să înfrunți provocările cu fruntea sus, și „*să nu te uiți înapoi*”. Autorul Jon Gordon subliniază șase aspecte importante:

1. Cine ești poate determina o schimbare. Oamenii urmează mai întâi de toate liderul și apoi viziunea lui.
 2. Totul se reduce la relații. Un păstor a spus: „*Regulile fără relații duc la răzvrătire*”. Poți implementa toate regulile din lume, dar dacă nu dezvolți o relație cu cei pe care îi conduci, ei se vor revolta.
 3. Nu e important numai ce faci tu, ci și ce îi inspiri, îi încurajezi și îi împuternicești pe ceilalți să facă. Tu aduci la lumină tot ce e mai bun în oameni prin faptul că le împărtășești ce e mai bun din tine.
 4. Fii un lider optimist, entuziast, cu o atitudine pozitivă. Ferește-te de negativism și învață-i pe oameni să se concentreze asupra soluțiilor, nu asupra nemulțumirilor.
 5. Recunoaște că nu ai toate răspunsurile, și formează o echipă de oameni care fie au răspunsurile, fie le vor găsi.
 6. Acceptă faptul că succesul este un proces, nu o destinație. Victoria este vlăstarul *leadershipului*, al muncii în echipă, al concentrării, al dedicării și al implementării lucrurilor elementare.
- Deci, înfruntă provocările și, cum i-a spus îngerul lui Lot, **nu te uita înapoi!**

PĂSTORUL PETRU (PITT) POPOVICI ȘI-A SFÂRȘIT ALERGAREA PĂMÂNTEASCĂ

Luni, 21 octombrie, după o călătorie pământească de peste 101 ani, pastorul Petru (Pitt) Popovici a plecat în veșnicie.

S-a născut în data de 12 septembrie 1918, în Harrisburg, Pennsylvania, în familia lui Simion și Zara Popovici.

În anul 1921 familia Popovici s-a reîntors în România, la Firiteaz, iar în iunie 1930, la doar 12 ani, tânărul Petru (Pitt) s-a convertit la credința baptistă.

În perioada 1937-1940 a urmat cursurile Seminarului Teologic Baptist din București, cu dorința de a deveni păstor.

Între 21 februarie 1941-5 mai 1945 a făcut stagiul militar, dovedind că este un bun patriot și iubitor de neam.

La finalul stagiului militar s-a căsătorit cu sora Hortensia Cristea, Dumnezeu binecuvântând familia lor cu 3 fete: Iedidia, Angela și Agnia.

În România a slujit ca păstor la Biserica Creștină Baptistă Dragostea din Arad, între anii 1945-1953 și la Biserica Creștină Baptistă nr.1 (Betel) din Timișoara, între anii 1953-1967.

În anii regimului comunist pastorul Petru Popovici s-a opus reglementărilor impuse de regimul ateu, motiv pentru care a fost destituit. Din cauza permanentelor șicanări venite din partea autorităților, familia Popovici a hotărât să se reîntoarcă în America, înțelegând că de acolo pot ajuta mai mult lucrarea din România. După 4 ani de insistențe, regimul comunist a oferit fratelui Petru Popovici dreptul de a se întoarce în America, acesta având și cetățenie americană.

Întors în America, la Chicago, pastorul Petru Popovici a contribuit, alături de fratele său Alexa, la formarea și creșterea Bisericii Baptiste Române. De asemenea a avut un rol important în dezvoltarea Bisericilor din Los Angeles, Sacramento și Atlanta.

Pe parcursul anilor, fratele Petru (Pitt) a realizat emisiuni creștine de radio, a tradus și adaptat cântări, a scris numeroase articole și cărți cu conținut creștin. Printre cele mai cunoscute cărți se numără: *Există viață după moarte?*, *Biblia este totuși adevărată*, *Graiul proorociilor*, *Lumini peste veacuri*, *Graiul martirilor creștini*, *Colțul de rai*, *Ești sigur?* Fratele Petru (Pitt) Popovici a fost un exemplu de credincioșie, smerenie și pocăință.

Plecarea lui în veșnicie este o pierdere pentru comunitatea baptistă română, dar și o provocare să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie.

Păstor Ionel Tușac

L-am văzut ultima dată în 16 august, împreună cu Iosif Lupu. Mi-a spus: „Clipa plecării mele este aproape! Nu uita să faci Muzeul Bibliei la Timișoara!” La plecare ne-am rugat și mi-a dăruit câteva din exemplarele Bibliei aflate în biblioteca sa. Păstor Ionel Tușac

Foto: Daniel Brânzei facebook

Binecuvântare la Biserica Pentecostală Română Philadelphia Melbourne

În ziua de duminică, 15 Septembrie, două tinere familii au venit în Casa lui Dumnezeu cu odraslele, lor pentru a fi chemat Numele Domnului ca binecuvântare peste acești copilași.

Familia Drăgan Radu și Elizabeth, și fetița Olivia; Familia Țermure Radu și Ionela, și micuțul Nathan.

Rugăciunile de Binecuvântare au fost rostite de către păstorul Gabi Izsak, păstor coordonator al Bisericii Pentecostale Române Philadelphia, păstorul Doru Mureșan, păstor asistent, diacon Petrică Tarcea, precum și păstorul Busuioc Belciu de la Prima Biserică Baptistă Română din Australia.

Mesajul de învățătură a fost transmis de fratele Busuioc Belciu, îndemnând părinții la o creștere a copiilor lor în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Slăvim pe Domnul pentru Harul Său bogat!

A consemnat păstor coordonator Gabi Izsak, foto Daniel Bădeliță

„El a pus o mărturie în Iacov, a dat o Lege în Israel și a poruncit părinților noștri să-și învețe în ea copiii, ca să fie cunoscută de cei ce vor veni după ei, de copiii care se vor naște și care, când se vor face mari, să vorbească despre ea copiilor lor, pentru ca aceștia să-și pună încrederea în Dumnezeu, să nu uite lucrările lui Dumnezeu și să păzească poruncile Lui” Psalmul 78:5-7.

BISERICA HARUL
urează multe binecuvântări și ani
fericiți păstorului Dorel Brândaș și
sorei Mihaela.

La mulți ani cu Domnul

Fratele Ivanko, a adus
salutări din Bisericile vizitate
în România și a cântat pentru
slava Domnului.

Foto: Corespondent Iacob Cerbu

*La mulți ani binecuvântați,
Dorel și Victoraș Văran.*

O zi istorică

Ziua de 29 Septembrie va rămâne scrisă în istoria Bisericilor Neoprotestante din Australia, deoarece a fost deschisă oficial prima școală teologică (evangelică) românească din Australia, Seminarul Biblic Penticostal Philadelphia Melbourne. Într-o atmosfera spirituală deosebită, în sunetul fanfarei (dirijor Adrian Bordea) și al cântecelor corului mixt (dirijor Naomi Dzitac), al imnurilor cântate pentru slava lui Dumnezeu, a avut loc serviciul divin de deschidere a Seminarului. Sala de cult a Biserici Penticostale Philadelphia a fost plină de frați și surori dornici de a fi parte la acest moment istoric.

Cuvântul lui Dumnezeu, ca îndemn și sfat, pentru profesori, studenți, cât și pentru toți cei prezenți, a fost rostit de păstorul Ilie Criste din Adelaide, Președinte Consiliul Bisericesc, și de către păstor prof. Leonard Semenea din Seattle, WA, SUA, invitat special pentru acest eveniment. Rugăciunile de binecuvântare au fost rostite de către prezbiterul Traian Iurescu (Betania Melbourne), păstor asistent Doru Muresan (Philadelphia Melbourne), diacon Rică Buciu (Elim, Brisbane).

Cursurile acestei școli de teologie se vor desfășura pe durata a 2 ani, Frecvență redusă și Învățământ la distanță. Vor predă păstori/profesori penticostali și baptiști din Australia, dar și păstori/profesori de la Sola Scriptura Chicago, SUA, școala cu care suntem într-un parteneriat. Conducerea Seminarului este asigurată de păstor prof. Gabi Izsak (Director Seminar).

Suntem deosebit de recunoscători înaintea lui Dumnezeu, și avem cuvinte de mulțumire adresate păstorilor din Consiliul Bisericesc al Bisericilor Penticostale Române din Australia, conducerii, fraților și surorilor din Biserica Philadelphia Melbourne, pentru tot sprijinul acordat în realizarea acestui proiect important pentru cei ce slujesc azi, dar și pentru generațiile viitoare. Dorim ca această zi să fie istorică, nu doar să rămână doar în istorie! SLĂVIT SA FIE DOMNUL!

A consemnat Păstor Gabi Izsak

Foto: Vass Porumb

Octombrie 2019

Biserica
Penticostală
Betania
Melbourne
la Casey Fields

Îl iubim într-adevăr pe

Lidia Crișan

(Continuare din numărul trecut)

Dumnezeu?

Dacă iubești rugăciunea, îl iubești și pe Dumnezeu

Iubești prezența lui Dumnezeu? Este o dragoste care se manifestă în afară prin afecțiunea pe care o arătam celor din jurul nostru, celor din familia noastră sau colegilor, vecinilor, etc., și este o dragoste care nu o vede decât Dumnezeu, este dragostea pentru El. Multă vreme nu am înțeles nici eu dragostea pentru Dumnezeu, și am iubit mai mult casa lui Dumnezeu și pe oamenii lui Dumnezeu. Thomas Watson se întreba: „Iubesc eu prezența lui Dumnezeu? Atunci când iubești pe cineva îți dorești să petreci cât mai mult timp cu acea persoană, fie că este soțul, soția, prietenul sau prietena ta, fiica sau iubitul tău. Există un test simplu prin care să vedem dacă îl iubim pe Dumnezeu. Ne atrage inima spre Cuvântul lui Dumnezeu, spre părtășia cu El în rugăciune? Este acesta primul lucru când deschidem ochii și ultimul când ne plecăm seara capul pe pernă? Cerem ca prezența Lui să fie cu noi și în timpul zilei, și umblăm și lucrăm totdeauna conștienți că El este oriunde cu noi?”.

Dumnezeu este Duh și El este cu noi când noi suntem cu El - atunci când ne gândim la El, ne rugăm, îi mulțumim sau facem ceea ce El ne spune prin Cuvântul Său. Când iubim Cuvântul și petrecem timp studiindu-l pentru a cunoaște mai mult inima lui Dumnezeu și planurile pe care le are cu viața noastră, îl iubim pe Domnul Isus, pentru că El este Cuvântul care s-a întrupat. Atunci când ajungem să cunoaștem cu adevărat dragostea cu care suntem iubiți de Dumnezeu, nu putem să nu îl iubim și noi pe Dumnezeu. Este ceva normal. Noi trebuie să-L iubim pe Dumnezeu pentru ceea ce este El, nu doar pentru ceea ce ne dă.

Atunci vrem ca și copiii noștri și toți cei dragi nouă să ajungă să îl cunoască și să îl iubească pe Dumnezeu. Moise spunea în cuvântul său către poporul Israel: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le legi ca un semn de aducere aminte la mâini și să fie ca niște fruntarii între ochi. Să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale” (Deut. 6:5-9).

Am cunoscut o familie în Oradea care a emigrat în America cu puțin timp înainte de plecarea noastră în Australia. I-am vizitat înainte de plecare și am fost foarte surprinsă să văd că pe toate ușile și pe pereți erau lipite liste de cuvinte în limba engleză. Ei învățau împreună cu cei doi copii ai lor limba pentru noua țară în care aveau să-și continue existența. Oare noi nu trebuie să învățăm limba lui Dumnezeu? Sora Doina era doctoriță ORL și soțul dânzei era inginer. La câți nu ne-ar fi rușine să vină cineva la noi și să citească pe toate ușile texte din Scriptură? Sunt convinsă că mulți ar considera lucrul acesta o nebunie. Apostolul Pavel se considera un nebun pentru Cristos și așa ar trebui să fim și noi. Dar acesta este exact lucrul pe care Dumnezeu îl recomandă poporului Său pentru a-l face ca niciodată să nu-L uite.

Dorești tu prezența lui Dumnezeu tot timpul? Ești îndrăgostit de Dumnezeu, de Cuvântul Lui? Sau te simți grăbit și incomod în prezența Lui? Este o oră prea mult să stai cu Domnul în rugăciune și în citirea Cuvântului Sfânt? Dacă ar fi să dăm Domnului zeciuială din timpul nostru ca și din banii noștri, atunci ar însemna ca cel puțin 2 ore și 24 de minute din cele 24 de ore să le închinăm Domnului.

Mai iubești vreun păcat?

Ori e prea mult spus că mai iubești păcatul. Atunci îl mai tolerezi, îl mai justifici, îl mai negi? Dacă ne uităm în istorie la Cain, la Acan, la împăratul Saul, la Anania și Safira ori Dima, și acestea sunt doar câteva exemple, vedem ce sfârșit au avut pentru că au săvârșit un anume păcat. Păcatul nu poate rămâne ascuns decât de ochii oamenilor, dar nu și de ochiul lui Dumnezeu (Psalmul 139). Dumnezeu ne cunoaște și gândurile și răsplătește faptele și gândurile (Isaia 66:18, Matei 9:4, Luca 2:35). Umblarea cu Dumnezeu, dragostea pentru Dumnezeu nu este compatibilă cu păcatul de nici un fel. De aceea trebuie să urâm păcatul așa cum și Dumnezeu îl urăște. Și atunci când păcătuim din greșală, vom căuta să ne eliberăm imediat și vom alerga la sângele curățător al Domnului Isus. Un copil al lui Dumnezeu este un suflet iertat și eliberat de sub puterea păcatului. Păcatul nu mai este pentru el un mod de viață, și dacă mai păcătuiește nu este ceva premeditat, ci mai degrabă un accident. Când iubești pe cineva cauți să nu superi persoana iubită și vrei să o

mulțumești întotdeauna. Aceasta ar trebui să fie atitudinea noastră față de Dumnezeu.

Știind că păcatul omenirii l-a determinat pe Dumnezeu să-L trimită pe Însuși Fiul Său, Isus Cristos, să moară pe cruce, ar trebui să ne determine să o rupem pentru totdeauna cu păcatul (de orice fel). Domnul Isus ne-a înlocuit pe noi pe cruce. Eu și cu tine, trebuia să suferim o astfel de moarte. Dar Domnul Isus S-a adus ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu (Evrei 9:14) și a satisfăcut astfel dreptatea lui Dumnezeu, iar pe noi ne-a socotit neprihăniți. Este posibil să nu mai păcătui, dacă cumva te întrebi lucrul acesta. Pavel ne spune că „*omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului; căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat. Acum, dacă am murit împreună cu*

Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El” (Romani 6:6-8). Dacă încă mai experimentezi căderi repetate în păcat, este un semn de întrebare dacă ai fost sau nu născut din Dumnezeu (1 Ioan 3:9).

Cine se joacă cu păcatul se joacă cu focul, și își va pierde sufletul. Nu există nici un singur păcat care să nu aibă consecințe dureroase. Acan, pentru un singur păcat (a furat 3 lucruri din prada de război), a suferit pedeapsa cu moartea, la fel Core, Datan și Abiram (care au cântit împotriva lui Moise și Aaron). Domnul Isus a spus clar: „*Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni, și lui Dumnezeu și lui Mamona*”. Nu putem pretinde că iubim pe Dumnezeu și să mai tolerăm păcat în viața noastră. Lucrul acesta ar trebui să ne dea de gândit la modul cel mai serios. Dacă nu lași păcatul să moară, el nu te va lăsa să trăiești.

(Va urma)

Cine-i câștigă pe copiii noștri azi?

„*Vreau să-l dau Domnului: toată viața lui să fie dat Domnului*”
(1 Samuel 1:28)

„Cine-i câștigă pe copiii noștri, azi?”. E o întrebare foarte provocatoare!

Telefoanele celulare, multimedia, internetul, școala, prietenii, influența lumii, SAU...este DOMNUL? Ca să găsească drumul spre Dumnezeu, copiii au nevoie de noi ca să li-l arătăm!

Lumea vrea să îi câștige pe copiii noștri azi!

Sunt legi noi date de guvern, pentru familie, pentru școli! Auzim în tabără despre ce se întâmplă în școli: filozofii noi, pe care e nevoie să le combatem. Cu cât cresc copiii noștri, cu atât mai puternică e influența prietenilor. De aceea e nevoie de dedicarea noastră să le dăm o bază biblică solidă.

Cine-i câștigă pe copiii noștri azi?

Am fost foarte încurajați vara aceasta descoperind că una dintre taberiste era chiar fiica unei fete care a participat la primul nostru club biblic prin 1995/96. Ea era dintr-o familie necreștină și s-a încrezut în Domnul Isus. Acum, după atâția ani, ea și-a trimis fiica în tabără. Și ea L-a primit pe Domnul în viața ei. **Dumnezeu le-a câștigat pe amândouă!**

Cine-i va câștiga pe copiii noștri din Casa Harry? Ei sunt influențați de alți copii care au telefoane mobile și acces la internet. De aceea, rugați-vă pentru Iasmina, Cătălin, Bogdan, Andreea și Maria să fie influențați de Cuvântul lui Dumnezeu și nu de lumea din jurul lor.

Dumnezeu a câștigat-o! Lidia și-a adus copiii din biserică în tabără și a declarat că era așa fascinată de Vârfurile încât dorea să fie acolo toată vara. Dar Domnul a avut alte planuri - acum ea este misionară în una din cele mai sărace zone din țară, din punct de vedere spiritual și material. Ea repetă și în Oltenia lucrarea taberei, **câștigând copii pentru Domnul.**

Viorica Forza

COPIL PENTRU CRISTOS - Știri din lucrare

Tabăra Vârfurile

DE LA RITUAL LA CREDINȚĂ

Păstor Teofil Ciortuz

Există multe ritualuri, iar unele sunt dictate chiar de Dumnezeu. Sunt ritualuri și în credința creștină și sunt și în alte religii. Dar mântuirea se capătă prin credință, nu prin ritualuri. Omul, din dorința de a se apropia de Dumnezeu, a dorit să le aibă, și uneori Dumnezeu a lăsat astfel de ritualuri în viața noastră de credință. Este un ritual venirea la Casa Domnului. Unii, atunci când vin aici, îngenunchează. Este un obicei bun. Este un obicei bun să începem cu rugăciune, putem să spunem că este un ritual pe care îl îndeplinim, un obicei frumos. Binecuvântarea copiilor se face după un ritual, la fel ca și desfășurarea nunților în Biserică.

Dar mai întâi trebuie să fie credință și apoi intervin ritualurile. În cazul botezului, botezul este un ritual, un act exterior, care vine în urma unei realități interioare, a credinței în Domnul Isus Cristos, altfel este un simplu ritual fără rost. Așa a răspuns apostolul Petru la întrebarea: „*Fraților, ce să facem?*”. „*Pocățiți-vă, le-a spus Petru, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Cristos spre iertarea păcatelor voastre*” (Fapte 2:37, 38). Aceasta este ordinea, mai întâi vine credința. Când vine cineva la botez, el trebuie să fi avut parte de acea experiență a scufundării în Cristos, a identificării cu Cristos în moartea Lui, și a învierii împreună cu El. Ceea ce se vede este doar o demonstrație publică a acestui fapt. Botezul este un semn de identificare cu Cristos, în moartea Lui și revenirea la o viață nouă, este un semn public că am primit credința, că suntem ai Domnului și este un sigiliu, o pecete, o dovadă că Dumnezeu a primit credința noastră și prin credință suntem mântuiți. Nu trebuie să ne bazăm pe faptul că am făcut un ritual și de acum suntem bine cu Dumnezeu, fie că este vorba de botez sau alte ritualuri. Trebuie să avem credința mântuitoare în Domnul Isus Cristos.

Iată câteva ritualuri asupra cărora trebuie să punem principiul: „*Credință mai întâi și apoi obiceiul*”.

- **Respectarea Zilei Domnului.** Acesta este un obicei bun și important. O zi din șapte Dumnezeu a pus-o aparte ca zi de odihnă, ca zi de închinare - ziua întâi a săptămânii. Acest obicei trebuie totuși pus în ordine, mai întâi credința și apoi ziua de odihnă și de închinare.
- **Rugăciunea.** Când rugăciunea este făcută cu credință capătă răspuns. „*Dar cine se îndoiește să nu aștepte să primească ceva de la Domnul*”, spune apostolul Iacov. El se roagă ca un om fără credință.

- **Studiu Biblic.** Sunt o mulțime de oameni care studiază Biblia și încearcă să descifreze fiecare nuanță, virgulă și aspect gramatical... Dar fără credință în Dumnezeu la ce folosește?! Este doar o mărturie la timpul judecății. „*Cercetați scripturile [...] dar tocmai ele mărturisesc despre Mine*”, le-a spus Domnul Isus celor din vremea Lui (Ioan 5:39).
- **Binecuvântarea copiilor** este un alt ritual creștin. Este foarte bine să cerem binecuvântarea lui Dumnezeu peste copiii noștri, dar lucrul acesta trebuie însoțit de credință. Fără credință ce folos să-i aducem aici? Dacă urmează ca după aceea să-i creștem după principiile noastre, după mintea noastră, după cărți de psihologie, ce folos are aducerea lor la binecuvântare? Pune credința la temelie lor și vei vedea că Dumnezeu îi va face copii binecuvântați. Apostolul Pavel zice că: „*Ei sunt acum sfințiți prin viața voastră*” (1 Corinteni 7:14).
- **Cina Domnului.** La Cina Domnului a veni fără a avea credință este spre osândă noastră, pentru că Domnul Isus Cristos a lăsat această rânduială, acest ritual, cu alte cuvinte, ca să vestim moartea Domnului până va veni El. Când venim la masa Domnului ne exprimăm credința noastră în Isus Cristos.
- **Ungerea cu untdelemn.** Facem ungerea dacă sunt îndeplinite condițiile. Oriunde am făcut ungerea cu untdelemn am spus: „*Nu untdelemnul te vindecă, nici rugăciunea mea, ci Dumnezeu te vindecă, credința în El*”. Nu un ritual pe care îl facem are putere, ci credința în Domnul Isus Cristos. Acestea sunt ritualuri în care oamenii și-ar putea pune speranța. Dar Dumnezeu ne spune, în Cuvântul Său, să nu ne bazăm pe ritualuri, ci să ne bazăm pe credință.

Credința în Dumnezeu, credința mântuitoare, a avut-o Avraam, tatăl tuturor celor credincioși, și pentru că este Tată, după același principiu, Dumnezeu mântuiește și azi - prin credință. Ritualul poate să fie bun, și sunt o mulțime de oameni care au rămas doar la nivelul de ritual. Oameni care atunci când pleacă de acasă își fac semnul crucii, la fel când trec pe lângă o Biserică, în casă pe perete să fie crucea, crezând că sunt protejați.

Sunt oameni care dorm cu Biblia sub cap crezând că sunt protejați. Acestea toate sunt inutile fără credință. Decât să pui crucea în parbrizul mașinii și să speri că vei fi protejat, mai bine înalță un gând spre Dumnezeu și spune-I: „*Doamne, Tu ești protectorul meu, ajutorul meu la vreme de necaz, fii cu mine, Doamne*”.

Mai bine să-ți pui încrederea în Dumnezeu. |

Când vii în Casa Domnului, vino cu credință, când îți pleci genunchiul, fă-o cu credință, când rostești o binecuvântare, fă-o cu credință. Cei care vin la apa Botezului, să vină cu credință, când venim la masa Domnului venim cu credință. Când vom închide ochii, vom merge în Rai spunând: „Ajung în Împărăția lui Dumnezeu prin Harul Lui, pentru că mi-a dat și mie credință pentru mântuirea sufletului”.

Nu prin ritualuri, ci prin credință, și această credință trebuie să fie ancorată în Domnul Isus Cristos.

*Credința mea nu-i pe nisip
Clădită-n forme seci,
Ci-n veșnicul meu Salvator
Eu mă încred pe veci.*

*Sângele Lui îmi e de-ajuns,
Mai mult nu-mi trebuie
Destul că a murit Isus,
Jertfit pentru mine.*

*Mă-ncred în al Său minunat
Și neclintit Cuvânt.
În numele Lui sunt salvat,
Salvat prin sânge sfânt.*

ALBINELE

vin în ajutorul copiilor

Un grup de la Biserica Baptistă Maranata din Melbourne l-a ajutat pe fratele Vasile Tătaru din Moldova, și el a cumpărat stupi de albine care au devenit un bun ajutor pentru creșterea și îngrijirea copiilor orfani pe care Domnul i l-a încredințat. El scrie despre această misiune a lui:

Noi avem patru copii ai noștri, biologici, doi băieți și două fete.

În anul 2002, aflând că sunt mulți copii rămași fără părinți, ne-am rugat Domnului să ne arate ce am putea face și noi ca, pe lângă copiii noștri, să creștem și alți copii orfani. Am întrebat pe Dumnezeu ce am putea face pentru ei ca și cum ar fi copiii noștri. Și am primit așa o înțelegere că

Dumnezeu nu ne va întreba ce casă sau ce condiții am avut, ne va întreba câți dintre cei în nevoi au putut să pășească pragul casei noastre, primind măcar un pahar cu apă.

Din anul 2002 până în ziua de azi am crescut și creștem a patra generație de copii orfani. Ei au terminat gimnaziul din sat, după care i-am ajutat să meargă mai departe la Chișinău, să termine Școala de Meserii, să aibă în viața lor un mijloc de a trăi. Unii dintre ei s-au căsătorit și au copii care s-au alăturat la nepoții pe care îi avem de la copiii noștri. Familia noastră devine tot mai mare și ceea ce ne bucură este că au ales să-L slujească pe Domnul. Alții s-au mai îndepărtat, dar ne rugăm și pentru ei. Cât au fost la noi în familie au mers la Biserică, erau împreună cu tinerii Bisericii, sămânța a fost pusă în viața lor.

Acum, în ziua de azi, avem patru băieți, cel mai mic are 9 anișori iar cel mai mare are 15 ani. Acum sunt ascultători, dar la început, când i-am luat în familie, a fost mai greu. Dumnezeu i-a binecuvântat și acum merg la școală, la Biserică, sunt parte din programul cu copiii, alții în programul cu adolescenții.

Ne bucurăm de ei și ne dorim să le dăm ceea ce are nevoie orice copil: dragoste părintească. Îi creștem pentru Împărăția cea mare a lui Dumnezeu. Domnul să-i binecuvânteze.

Rugați-vă pentru ei, dar și pentru noi. .

Petrică Kalberer

Acasă

M-am născut în orașul Moldova Nouă, județul Caraș-Severin, într-o familie de români ortodocși, unde alcoolul și țigara erau nelipsite. Mai am două surori mai mari. Tatăl meu lucra la mină, câștiga bani destui, dar la școală mergeam flămând, și de foarte multe ori, când veneam de la școală, nu găseam nimic de mâncare. Se găseau în casă țigări, coniac, dar nimic de mâncare. Acasă era iadul. Când se apropia tata de casă, mama striga la noi: „Copii, fugiți că vine diavolul acasă!”. Și, beat, pe două cărări, venea diavolul acasă - tata. Când intra în casă, pe tot ce punea mâna spărgea. De multe ori tata mă lega de calorifer, îmi puneă o troacă cu mâncare în față și mă bătea numai peste cap.

Pe stradă

La vârsta de 11 ani, după ce mi-am trăit copilăria într-un calvar, m-am hotărât să plec de acasă. Era Noiembrie 1985. Am plecat cu ultimul autobuz care pleca din Moldova Nouă la Timișoara, unde am ajuns noaptea. A fost cea mai urâtă noapte. M-am culcat pe peronul gării, m-a găsit miliția și m-au bătut și ei la palme și la tălpi. Nu aveam încotro să mă duc. Să mă întorc acasă nu voiam, acasă era iadul. Am început să trăiesc pe stradă. Dormeam într-un canal. Mergeam la restaurante și mâncam ce rămânea pe la mese.

A venit Revoluția în 1989

Am văzut oameni împușcați, femei cu prunci în brațe căzute lângă noi, împușcate de comuniști. Tovarăși de ai mei din canal au murit lângă mine. Dumnezeu m-a ținut în viață, a avut un plan cu mine.

A trecut revoluția / „Mamă...”

Eu tot pe stradă am rămas până la vârsta de 24 de ani. Aici am învățat de toate: să mă droghez, să beau, să fumez. După ce am stat patru ani prin canalele din București, m-am decis să mă întorc acasă, să-mi caut pe mama. Am aflat că mămica mea a divorțat de

tatăl meu și s-a recăsătorit la Lugoj. Am găsit-o la piață, la Lugoj. Ea purta doliu, credea că am murit la Revoluție. Nu m-a recunoscut, de 13 ani nu mă văzuse. Eu i-am zis: „Mamă!”. Mămica mea a ingenuncheat în piață și a zis: „Doamne, îți mulțumesc că băiatul meu nu este mort!”. Ea mi-a mângâiat obrazii, iar eu am întrebat-o: „Mamă, dar cum te rogi tu aici de față cu toată luna să mă faci de rușine?”. Ea mi-a răspuns: „Cum să-mi fie rușine de Isus, care m-a scos din ghearele morții? Cât voi trăi o să spun la toți că Isus este Domnul!”.

Din ziua aceea am locuit la mama acasă. Aveam o față de om cuminte, dar eu continuam să mă droghez, să beau și să fumez.

La spital / Sfatul diavolului

M-am îmbolnăvit de plămâni și am fost internat în spital. Aici, mama venea la mine cu bapțiști, penticostali care se rugau pentru mine. Eu nu puteam suporta numele Isus. Când îl auzeam îmi astupam urechile. Eram prizonier, vrăjmașul nu mă lăsa. Îmi vorbea: „Bă, tu ești ucenicul meu, când îți spun eu să fumezi, să bei, să te droghezi, să te tai, tu așa să faci, eu sunt stăpânul tău”. Într-o zi, când eu eram cu fața la perete, la spitalul TBC din Lugoj, mămica mea a venit și a pus mâna ei peste mine. Plângea. A intrat o doctoriță și i-a spus că plânge degeaba: „Uite câte sticle are în sobă, uitați-vă sub perna lui să vedeți ce are acolo, doamnă. Vă spun sincer,

băiatul dumneavoastră este un drac împelițat; vi-l dăm acasă. Nu avem ce-i face, ne înjură, nu ia tratamentul, dă cu șlapii după noi...”. Îmi aduc aminte că în 1998, în spital, cel rău mi-a spus: „Bă, dacă te omori scapi, pui capăt la viața asta!”. Eu mi-am scos perfuziile, mi-am tăiat venele ca să... scap și am fugit din spital. M-am dus la piață, la Lugoj, și am dat de niște saci cu cartofi. Am început să trag după mine doi saci cu gând să-i vând undeva să fac bani de băut. Eram slăbit, bolnav și aveam 42 de kilograme.

La închisoare

M-a prins poliția, m-a arestat și am fost condamnat la trei ani de închisoare. Acești ani aveau să fie cei mai frumoși ani din viața mea, dar eu nu am știut la ora aceea. Mămica mea a venit după mine la arest și mi-a spus că ea nu mă va abandona indiferent ce-ar fi. Pentru prima dată în viața mea am văzut că nu sunt singur pe acest pământ și cineva mă iubește. Când ea venea la mine la vorbitor vedeam singurii ochi care nu mă condamnau. Într-o zi mi-a spus: „Am avut un vis. Erai pe un stadion, urcat pe o platformă și țineai o carte în mână. O să vii acasă de aici cu Biblia în mână”.

Un ceas, un minut, o secundă...

Într-o seară, i-am spus prietenului meu cu care făceam toate relele și cu care eram în aceeași celulă: „Augustin, eu am o prietenă care este însărcinată, voi fi tată. Vreau să mă las de toate, de astăzi nu mai fumez”. Am băgat mâna sub pernă și am scos o țigară și Biblia. M-am rugat: „Doamne, dacă tu ești Cel despre care îmi spune mămica mea că ai murit și ai înviat, coboară-Te la mine și atinge-mi buzele să nu mai pun țigara în gură”. Am ridicat brațele printre gratii și am spus: „Doamne, dacă există un ceas, un minut, o secundă în care mai poți să faci ceva bun cu mine, fă ce vrei. Eu sunt un om terminat, mă sinucid acum”. Dar nu a fost așa.

Doi îngeri

În timpul acela, când eu mă rugam, au apărut doi îngeri ai lui Dumnezeu. Am crezut că am înnebunit. M-am dat jos din geam și am început să tremur de spaimă. M-am întors la geam și un înger a dat drumul la un sul pe care scria: „*Duhul Domnului este peste mine căci m-a uns ca să vestesc săracilor Evanghelia*”. În momentul acela am început să am spasme, m-am pus cu fața pe ciment și până la ora cinci dimineața am avut cea mai frumoasă noapte din viața mea. Când m-am ridicat, am început să-i strâng în brațe pe toți. Nu mai îmi simțeam conștiința mea murdară. Toate păcatele mele au fost luate de mâna perforată a lui Cristos. Îi luam în brațe pe gardieni, care îmi spuneau că sunt nebun. Unul din băieți fuma Biblia. Eu am cumpărat-o de la el cu țigări. Din ziua aceea de 24 Noiembrie am început să strâng Evanghelia în inima mea. Nu știam eu ce făceam atunci, dar am început să memorez.

Voi fi tată

În trei luni, de la 42 de kilograme am ajuns la 70. La 8 Februarie 2001, primesc o scrisoare de la prietena mea o scrisoare în care scria: „*Am născut o fetiță, venim la tine pe 11 Februarie*”. Eram fericit că voi fi tată.

Îngerii m-au luat pe brațe

Tovarășul meu cel mai bun, pentru care eram gata să-mi dau viața, noaptea m-a atacat. A intrat satana în el, pentru că mă pierduse, și, în timp ce dormeam fericit, cu scrisoarea în mână, a ridicat pătura de pe mine și m-a înjunghiat cu lovituri de cuțit în spate. M-am trezit într-o baltă de sânge și atâta am mai apucat să-i spun: „*Augustin, Augustin să știi că Dumnezeu e mai tare decât tine și te va birui*”. Acolo, în pătura plină de sânge în care eram, aceeași doi îngeri care au fost în 24 Noiembrie la mine la fereastră, mi-au scos din trupul meu sufletul, m-au luat pe brațe și am ieșit afară. Mi-au apărut zeci și mii de îngeri în stânga și-n dreapta, un covor ca de foc s-a desfășurat și pe el erau niște bărbați cu coroane pe cap pe care le aruncau pe covor și strigau: „*Vrednic este Mielul ca să primească slava, cinstea și puterea*”. Toți se prăbușeau cu fața la pământ și eu

m-am pus cu fața la pământ și atunci am simțit o mână pe cap. Am deschis ochii și am văzut rănilor de la cuie. Am auzit: „*Nu te teme, fiule, te vei duce înapoi să spui că am fost mort și am înviat, și sunt Viu în vecii vecilor. Am să vin să-Mi iau Biserica pe norii Cerului! Tu te vei întoarce înapoi și de acum Eu trăiesc în trupul tău, te voi face martor și preot pentru Împărăția Mea, ca să știe toți că Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul*”. După trei zile m-a luat de pe acel covor ca de foc, am coborât pe același geam și am văzut lumină. Un gardian mă păzea. M-am ridicat în picioare, am ridicat brațele și am spus: „*Tată ceresc, trăiesc, dar de azi nu mai trăiesc eu, îmi dedic viața să spun la toți că Tu ești viu în vecii vecilor!*”.

Iertarea

Când am fost trimis înapoi la temniță, am ales 25 de deținuți cu crime, cu tâlhărie, cu păcate mari. Am început să-i învăț din Biblie, viața mea s-a schimbat de la o zi la alta. Omul care m-a înjunghiat trebuia să primească 12 ani de închisoare pentru tentativă de omor. Mitropolitul Banatului, Corneanu, a fost la închisoare în 2001, de sărbători. El mi-a spus: „*Petrică, pentru ca mărturia ta să fie completă du-te la cel care te-a înjunghiat și iartă-l*”. „*Domnule părinte, dar cum să-l iert că a vrut să mă omoare?*”.

„*Nu tu îl ierți, ci Cristos care trăiește în tine*”. A doua zi am cerut gardianului să mă ducă la celula lui. Aveam cu mine Biblia, sabia cu două tășuri pe care voiam să i-o înfig în inimă. I-am spus: „*Augustine, Cel care este în mine este mai mare decât cel care trăiește în tine. Te iert și nu ai să faci 12 ani de închisoare*”. Nu i-a venit să creadă, au început să-i țâșnească lacrimi din ochi. L-am prins în brațe și i-am mulțumit lui Dumnezeu că pot ierta și eu unul, după ce Dumnezeu mi-a iertat multe mele păcate.

„Te-am văzut la PROTV!”

În anul 2002 am primit o scrisoare pe care scria: „*Te-am văzut la PROTV. Nici nu vreau să mai aud de tine! Nu te mai droghezi, nu mai furi, nu mai bei, nu mai fumezi, te-ai nenorocit de tot*”. M-a părăsit femeia mea cu tot cu fetiță. Am o fată de 19 ani.

Liberate / „Vrei să te fac frumos?”

La scurt timp am fost eliberat. Am ieșit din închisoare cu ce a fost pe mine și m-am botezat la *Biserica Baptistă Harul* de la Lugoj. Sunt botezat și cu Duhul Sfânt. Am plecat la Timișoara cu un rucsac în spate, cu o Biblie în mână și o mașină de tuns. Am început să-i cauți pe drogații și pe săraci pe străzile Timișoarei. Le ziceam: „*Vrei să te fac frumos? Te tund, te fac frumos și-ți dau și un sandvici*”.

Pe străzile Timișoarei

Așa am început lucrarea pe străzile Timișoarei. În anul 2002, în Parcul Poporului din Timișoara, se adunau peste 200 de oameni de pe stradă. Tundeam câte 20 pe zi și le dădeam o masă caldă. Dumnezeu mi-a scos în cale frați, surori, bucătărese, păstori care au înțeles lucrarea mea și de atunci lucrez, prin Har, în Timișoara și nu numai acolo. Sunt implicat în penitenciare. Noi scoatem minorii din pușcărie, de la Buziaș, îi aducem la noi la Adunare, le predicăm Evanghelia și îi ajutam în nevoile lor. În anul 2002 erau pe stradă 1400 de suflete. Acum sunt 350. Dorința mea este ca în Veșnicie, pe coridoarele Cerului să strige oamenii ăștia după mine. Să mă cunoască văduva și orfanul. Să strige ei după mine și după tine. Să spună: „*Îl știu pe omul acesta. Am fost flămând, am fost gol, am fost la închisoare...*”.

Nu contează unde suntem, că-i Suceava, că-i Timișoara, că-i Iași sau Bucureștiul, în fiecare oraș Dumnezeu a lăsat intenționat săracii. Fiecare avem la poartă câte un Lazăr plin de bube. Nu săriți peste el, nu-l împingeți cu poarta...

Niciodată!

Pot eu să uit groapa din care m-a scos pe mine Domnul? Niciodată. Palma lui Isus, găurită de cuie, m-a răscumpărat și pe mine și pe mulți alții, ne-a făcut frați. Ceea ce sunt, sunt datorită Domnului. Eu nu am putut să mă schimb singur. Biblia m-a schimbat și am înțeles că acum sunt copil de Rege. Așa cum m-a schimbat pe mine, Isus Cristos te poate schimba și elibera și pe tine. El îți poate da o haină nouă, haina mântuirii. Primește-o cu smerenie și bucurie.

O seară de bucurie la Biserica Baptistă Harul Melbourne

Fratele Sandu Mocanu a recitat această frumoasă poezie:

Cel mai tânăr predicator de la Harul, Alex Mocanu, alături de bunicul său, Sandu Mocanu.

Păstorul Dorel Brîndaș

Ce-i viața ta...? (fragmente)
Costache Ioanid

Ce-i viața ta? E o peniță
cu care scrii mereu pe-un drum.
Și-apoi, la ultima portiță,
tot ce-ai scris tu ca pe-o tăbliță
nu se mai șterge nicidecum.

Să nu te minți că-n veșnicie
trecutul se preface-n scrum.
Căci Dumnezeu stă mărturie
că-n fața Lui tot ce se scrie
nu se mai șterge nicidecum.

N-o poate șterge decât sânge,
dar sânge sfânt și nu oricum.
Ce înger trupul său va frânge?
Și-astfel, ce-ai scris, oricât ai plânge,
nu se mai șterge nicidecum.

Isus cel drag veni din zare
ca tu să scapi din foc și fum!
Prin El trecutul tău dispare.
Dar dacă azi nu-i ceri iertare,
nu se mai șterge nicidecum.

Isus pe lemn răbdă arșița.
Isus e Prețul tău acum.
Prin El ești alb ca lămâița.
Și tot ce-a scris cândva penița
nu se mai vede nicidecum...

"Who is wise and understanding among you? Let him show by good conduct that his works are done in the meekness of wisdom. But if you have bitter envy and self-seeking in your hearts, do not boast and lie against the truth. This wisdom does not descend from above, but is earthly, sensual, and demonic. For where envy and self-seeking exist, confusion and every evil thing are there. But the wisdom that is from above is first pure, then peaceable, gentle, willing to yield, full of mercy and good fruits, without partiality and without hypocrisy. Now the fruit of righteousness is sown in peace by those who make peace" (JAMES 3:13-18).

Recently I have realised that people think they are wise just because they have a lot of knowledge. But wisdom and knowledge are different, especially God's wisdom. The problem is, that these kind of people are very convincing because they are loud and confident. What we need to do is look at the results because sometimes, what they say does not have its roots in the Bible but God's wisdom does. We also have to see if they are full of themselves, boasting about themselves or acting in a selfish manner. If they are, these people have an earthly wisdom which is from Satan and demonic. The wisdom we truly need because it is pure and draws attention to God and not to our own opinion. We should all pray that God gives us His wisdom just as it is promised.
"If any of you lacks wisdom, let him ask of God, who gives to all liberally and without reproach, and it will be given to him" (James 1:5).

„SPUNE-I LUI ISUS...”

Aceste cuvinte, șoptite parcă, s-au revărsat peste Biserică precum un val al Duhului Sfânt. Tocmai mă gândeam că am venit aici să fac o poză două și un pic de articol pentru revista Speranța. „Spune-I lui Isus, spune-I lui Isus, El te poate ajuta...” Păstorul a repetat continuu aceste cuvinte.

Atunci din adâncul inimii am strigat la Domnul: „Fiul meu, Doamne, George, ai milă de el!” Și în Biserică a fost un freamăt, fiecare avea ceva de spus Domnului, despre copii, părinți, bolnavii familiei, prieteni, păstor și familia lui.

Am făcut și poze pentru aducere aminte, dar știu că Domnul își va aminti toate numele pe care I le-am spus noi în acea seară.
„Spune-i lui Isus...”

Costică Oprănescu
(editor)

SĂ ȘTII S-AȘTEPȚI

Traian Dorz

Să știi s-aștepți făgăduința, ce negreșit se va-implini,
cu-ncredințarea neclintită că tot ce-i scris - așa va fi,
nici cât de lungă-ntârziere, nici cât de mulți și tari vrăjmași
să nu-ți înfrângă-ncredințarea, să lupți crezând, să nu te lași!

Să știi s-aștepți și suferința, că și ea are de-implinit
o mare taină-n viața celui ce cu Cristos se vrea unit,
dar orișicare-ar fi cuptorul și-n orice flăcări să te-ncingi
nimic nu-ți frângă-ncredințarea, să rabzi crezând că ai să-nvingi!

Să știi s-aștepți și izbăvirea, căci și ea-și are vremea sa,
cu neclintita-ncredințare că va veni și-o vei vedea,
oricâte piedici i s-ar pune și-orice zăvoare ți-o închid
nimic nu-ți frângă-ncredințarea, la timp va cade orice zid.

Să știi s-aștepți frumos și moartea, căci și ea-și are clipa ei,
cu-ncredințarea neclintită pe-al Vieții Veșnice temei,
în orice fel ți-ar fi plecarea și orișunde-ar fi să mori
nimic nu-ți frângă-ncredințarea că mergi spre-ai Strălucirii Zori.

...Dar și mai mult s-aștepți pe Domnul, mai grabnic decât tot ce-aștepți,
cu neclintita-ncredințare cu care-așteaptă toți cei drepți,
durerea, poate, n-o să vină, nici moartea chiar, 'nainte-a Sa,
nimic nu-ți frângă-ncredințarea că vine El, și-L vei vedea!

N-AI ÎNGHEȚAT, FRATE?

Marcu Nichifor - 1941

„Dragostea multora se va răci” Matei 24:12.

Afară e frig frate și gerul e fără milă. Mulți se uită cu neplăcere la zăpada care vine mereu, dar aceasta n-o împiedică deloc ca să coboare încet și liniștită din nori brumării pe pământul înălbit. Ce bine ne-ar prinde în loc de ger lumina plină de căldură a soarelui! Totuși această căldură mult așteptată nu mai vine, în schimb gerul ne învinețește urechile, ne înțepenește picioarele încercând să ne rărească respirația.

N-ai înghețat încă, frate? Te gândești poate, „dacă aș fi înghețat n-aș mai putea citi”. Trupul e adevărat, îngheață greu, dar sufletul... vai, cât de ușor îngheață la cea mai mică suflare a păcatului. Apele vii s-au oprit, iar sufletul a înghețat. E drept că, mulți dintre noi ani de-a rândul nu știu ce-i vara sufletească, la ei întotdeauna e viscol, ger și zăpadă. Dragostea lor nu s-a răcit, ci a înghețat. Ei trăiesc în regiunea Polului Nord. Acolo unde zăpada nu se mai termină, iar soarele e văzut rar. Oamenii de acolo nici n-așteaptă soarele, ei sunt mulțumiți cu întuneric și zăpadă. Așa este și în multe suflete. Întuneric, zăpadă, viscol și frig. Ce zici, frate, nu-i așa ceva și la tine?

ASEMENEA LUI CRISTOS

Trei stagii de dezvoltare spirituală

Daniel Catrința, Biserica Baptistă Harul Melbourne

EDUCATIVA

Când Dumnezeu lucrează în viața noastră, El nu lucrează după toanele Lui, pe apucate. „Știu foarte clar ce am în minte”, ne spune Domnul, „știu foarte clar produsul final și fiecare dintre voi va arăta asemenea lui Cristos!”.

În perioada aceasta, pe care o petrecem pe pământ, Dumnezeu lucrează în fiecare dintre noi chipul lui Cristos. Acesta este sezonul vieții noastre.

Oare cum arată un creștin care se aseamănă cu Isus Cristos? Fiecare dintre noi avem o idee personală, foarte bună, dar este posibil ca ideile noastre să fie total greșite. Întrebarea este: Există un tipar biblic?

În Evanghelia după Marcu, capitolul 4, Domnul Isus Cristos folosește o imagine din viața oamenilor cărora le vorbește, o imagine cu care ei se pot relaționa și pe care pot să o înțeleagă:

„El a mai zis: «Cu Împărăția lui Dumnezeu este ca atunci când aruncă un om sămânța în pământ; fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua, sămânța încolțește și crește fără să știe el cum. Pământul rodește singur: întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic și, când este coaptă roada, pune îndată secera în ea, pentru că a venit secerișul»” (Marcu 4:16-19). Este foarte important, în călătoria pe care o facem spre a deveni asemenea lui Cristos, să știm în ce stadiu ne aflăm. Trebuie să măsurăm progresul nostru, pentru că dacă după zece ani de credință suntem tot sămânță care nu a dat nici măcar tulpina, firul, ceva nu este în regulă. Dacă după treizeci de ani ești tot un fir fără rod, de asemenea, nu este normal, ceva nu funcționează. Există trei stagii de dezvoltare:

1. Primul stadiu de dezvoltare. Acum avem în centru personalitatea noastră, Dumnezeu este Tatăl meu, eu sunt fiul, fiica lui. Relația mea cu Dumnezeu este verticală și viața mea cu Dumnezeu trebuie să devină o viață de disciplină spirituală. Acest lucru nu se întâmplă peste noapte. Domnul Isus ne spune că sunt câteva lucruri care marchează

relația noastră cu Dumnezeu, cum ar fi: dorința după Cuvântul lui Dumnezeu, rugăciunea, postul și dărnicia. Ca și copil al lui Dumnezeu, trebuie să-mi formez această disciplină spirituală. În ceea ce privește familia mea imediată: soț, soție, copii, frați părinți trebuie să existe un spirit de toleranță între noi. Nu-i înțeleg, nu-mi place tot ceea ce fac, dar, pentru că suntem parte din aceeași familie, trebuie să îi accept. Nu trebuie să le accept greșelile și păcatele, dar pe ei trebuie să-i accept. Avem multe pasaje din Biblie care vorbesc despre asta. Toate problemele din Biserici se nasc între frați care se socotesc mai tari în credință și judecă frați care nu-s atât de tari în credință. Trebuie să existe un spirit de toleranță, de acceptare, în primul stadiu de dezvoltare spirituală. În ceea ce privește caracterul meu, trebuie să mă deprind în a mărturisi Tatălui tot ce mi se întâmplă pe parcursul zilei. În ceea ce privește relația mea cu lumea, vorbesc despre Tatăl meu colegilor mei, prietenilor mei.

2. Al doilea stadiu. Sunt copilul lui Dumnezeu, dar de acum sunt un ucenic, Cristos devine idealul și modelul meu de viață. Capodopera lui Dumnezeu are un exemplu în ceea ce privește lucrarea finită. Dumnezeu dorește să ne facă o copie fidelă a Domnului Isus Cristos. În ceea ce privește relația mea cu Dumnezeu în acest stadiu, Dumnezeu așteaptă ascultare. Aceasta reiese cel mai bine din citirea și ascultarea Cuvântului. În ce privește familia mea imediată și Biserica, familia mea extinsă, încep să-mi fac prieteni, bucurându-mă de relațiile pe care le am. În ceea ce privește caracterul meu, Dumnezeu vrea să trăiesc o viață de umilință care se exprimă în disponibilitatea mea de a învăța de la Domnul Isus Cristos. Dumnezeu folosește de multe ori oameni care să ne învețe lucruri noi, folosește mustrarea dacă este nevoie, folosește durerea când este nevoie. Toate acestea ca să formeze în viața noastră caracterul lui Cristos. În ceea ce privește relația mea cu lumea, eu nu încerc să impresionez alți oameni pentru a-L urma pe Domnul. Oamenii nu-L vor urma pe Cristosul pe care noi îl predicăm, ei îl vor urma pe Cristosul pe care noi îl trăim. De multe ori nu avem nicio șansă să le vorbim oamenilor, dar viața noastră devine o mărturie și oamenii vor dori să aibă și ei un asemenea Cristos în viața lor. Oamenii îl cunosc pe Cristos, sunt atrași de El sau îl resping din pricina felului nostru de viață.

3. Al treilea stadiu. Identitatea mea este: sunt un om mort! Una dintre cele mai faimoase afirmații pe care sfântul apostol Pavel le face este:

„Am fost răstignit împreună cu Cristos, dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine” (Galateni 2:20). Identitatea mea dispare. Eu nu mai exist, eu sunt mort cu aspirațiile mele, cu dorințele mele, părerile mele, voința mea, acestea toate nu mai există. Noi suntem morți. Ceea ce se manifestă pe deplin în viața noastră este prezența Duhului Sfânt. Relația mea cu Dumnezeu este: nu se mai face voia mea, așa cum Domnul Isus a spus în grădina Ghetsimani: „Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuși, facă-se, nu voia Mea, ci voia Ta” (Luca 22:42). Așa și eu, acum nu mai trăiesc pentru mine, ci trăiesc pentru Tatăl meu. Voia Lui este voia mea, oricare ar fi prețul. În ceea ce privește familia, acum noi mergem în aceeași direcție pentru că în noi trăiește Cristos. Avem aceleași idealuri, aceleași dorințe, aceeași aspirație. În ceea ce privește caracterul meu, se manifestă autocontrolul. Una din cele mai triste realități din Biserică este când auzi că frați care au fost în credință de zeci de ani, își justifică comportamentul lor lumesc în felul: „Da’ acesta sunt eu, mai iute de fire, acesta-s eu de când am fost...”. Da, acesta ești tu de acum 40 de ani, Cristos nu a reușit să te schimbe. Ai călătorit 40 de ani, ca și evreii, prin pustie, fără rost. Cristos nu te vrea așa, repezit, iute la mânie, nu vrea ca să-ți folosești gura ca să rănești, ci să vindeci cu cuvintele tale. Acești oameni niciodată nu s-au supus lui Cristos. Autocontrolul înseamnă că știi cum să ții în control plăcerile vieții, emoțiile și situațiile de stres din viață. În ceea ce privește relația mea cu lumea, încep să aduc rod. Noi socotim că în primul stadiu trebuie să aducem rod. Când aduce rod planta? Prima dată încolțește, crește tulpina, dă floarea și ultimul stadiu este sămânța. Orice sămânță are în ea posibilitatea unei noi plante. Ajungem maturi atunci când conducem pe alții să devină și ei asemenea lui Cristos.

Nu-i suficient să mărturisești doar Evanghelia, ci este vorba de această perioadă de creștere. Dumnezeu a gândit maturizarea noastră spirituală ca un proces

de ucenicizare, în care noi Îl urmăm pe Cristos, și cei ce vin după noi ne urmează. Pavel spune foarte clar: „Călcați pe urmele mele întrucât și eu calc pe urmele lui Cristos” (1 Corinteni 11:1). Pot să spun și eu asemenea lui Pavel?: „Tu însă ai urmărit de aproape învățătura mea, purtarea mea, hotărârea mea, credința mea, îndelunga mea răbdare, dragostea mea, răbdarea mea, prigonirile și suferințele care au venit peste mine...” (2 Timotei 3:10). Pavel a fost deschis în toate domeniile vieții. Nu este important numai ceea ce spunem duminica de la amvon, ci este vorba de toate domeniile vieții de zi cu zi. Pavel spune: „Ai urmărit învățătura mea, ai urmărit și viața mea, chiar și prețul pe care l-am plătit, suferințele mele...”. Aici este întrebarea: învățătura noastră se potrivește cu purtarea noastră?

Când ești implicat în propria ta maturizare spirituală și când investești viața ta în viața celor ce vin după tine, în a-i crește și pe ei în asemănarea cu Cristos, ceva supranatural se întâmplă - oricând ar veni Cristos, ești gata. Dacă ai aliniat perfect învățătura cu purtarea, cu îndelunga răbdare, cu determinarea ta, cu dragostea ta, cu scopul vieții tale, la orice moment Cristos va spune: „Bine, rob bun și credincios, vino acasă!”. Pavel îi spune lui Timotei: „Tu să rămâi în lucrurile pe care le-ai învățat și de care ești deplin încredințat, căci știi de la cine le-ai învățat...” (2 Timotei 3:14). Oare există o persoană în lumea asta care ar putea să spună același lucru despre fiecare dintre noi? „Te-am văzut, te-am urmărit, am văzut că tu trăiești învățătura pe care o dai altora. Știi ce spui, și am văzut cum trăiești, vreau să te urmez”.

Poate este bine să ne reevaluăm viața și să ne întrebăm: „Doamne, încotro mă îndrept eu, și unde-i duc pe cei ce vin după mine, fie că vreau, că nu vreau, fie că știu, fie că nu știu...?”. Nu este prea târziu. Măine este o nouă zi. Ce am să fac cu ea? Fie ca Duhul lui Dumnezeu să ne păzească inimile și să trăim o viață care-L onorează pe Domnul Isus Cristos.

Reamintim cititorilor Revistei Speranța că se apropie timpul de reînnoire a abonamentelor la Revista Speranța.

Puteți face acesta prin corespondenții din Biserici sau adresându-vă direct la adresa redacției: sperantaaus@gmail.com.

Acont-ul revistei: Romanian Speranta Association Inc. National Australia Bank, BSB - 083214, CONT Nr. – 879530941

Costul unui abonament este de \$40.00 pe an. În unele cazuri se aplică și cheltuieli de transport.

Rugăciunea este soluția

Autor: Elisabeth Mittelstadt

Un misionar lucra ca medic într-un spital din Africa. Din când în când era nevoit să treacă prin junglă cu bicicleta, ca să aducă provizii din orașul din apropiere. Călătoria dura două zile, așa că omul trebuia să se oprească noaptea, ca să se odihnească. De câteva ori călătoria se termina fără incidente neplăcute. Într-o zi, sosi la destinație și văzu doi bărbați bătându-se. Unul dintre ei era grav rănit, așa că îi dresе rănilе, după care își văzu de drum.

Când se întoarse în oraș, după câteva săptămâni, fu abordat de bărbatul pe care îl tratase mai înainte.

- Știu că ai la tine bani și medicamente, îi zise acesta. *Eu și prietenii mei te-am urmărit prin junglă în seara aceea în care m-ai ajutat, știind că vei poposi peste noapte. Am așteptat să adormi și am plănuir să te omorâm și să-ți luăm medicamentele și banii. Când ne-am apropiat de tine, am observat că erai înconjurat de 26 de gardieni înarmați. Noi eram numai 6 și am știut că nu ne putem apropia de tine, așa că ne-am văzut de drum.*

Auzind acestea, misionarul răsе și îi zise omului:

- *E imposibil. Vă asigur că eram singur-singure!*

Tânărul îl contrazise:

- *Nu, domnule. Nu sunt singurul care i-a văzut pe paznici. Și prietenii mei i-au văzut și i-am numărat împreună. Ne-am speriat de moarte. Din cauza gardienilor acelora te-am lăsat în pace.*

După câteva luni, misionarul se afla într-o biserică din Michigan. Ținu un discurs în care relată experiențele trăite în Africa. Unul dintre ascultători se aruncă la picioarele lui, întrerupându-l, și spuse:

- *Am fost alături de tine, cu sufletul.* Misionarul rămase perplex. Omul continuă:

În noaptea aceea, pe când tu te aflai în Africa, aici era dimineață. M-am oprit la Biserică să iau câte ceva, pentru că urma să mergem la o Biserică din alt oraș. În timp ce îmi așezam bagajele în portbagaj, am simțit că Dumnezeu îmi cere să mă rog pentru tine. Pornirea aceea a fost așa de puternică, încât i-am rugat și pe cei din Biserică să se roage pentru tine.

Omul se întoarse și zise:

- *Cei ce au respectat voința Domnului în dimineața aceea sunt rugați să se ridice în picioare.*

Unul câte unul oamenii se ridicară... erau 26...

Continuând bunul obicei, în data de 17 Octombrie 2019, grupul Ebenezer de la Prima Biserică Baptistă Română din Australia s-au întâlnit pentru un timp de rugăciune, părtășie, închinare și laudă adusă lui Dumnezeu.

Dumnezeu să binecuvânteze anii cărunți și, iată, se vede din fotografie și un lăstar verde, mic și plăpând între ei. Domnul să-l binecuvânteze și să-l crească pentru slava Numelui Său
Păstor Teofil Ciortuz

Creștinii ilegali din Coreea de Nord nu își dezvăluie identitatea creștină nici măcar propriilor copii până când copiii nu împlinesc vârsta de cincisprezece ani. Acest lucru se datorează faptului că profesorii școlilor din Coreea de Nord au sarcina de a-i determina pe copii să declare dacă familiile lor sunt creștine. Ei pun întrebări de genul: „Părinții tăi au o carte specială, pe care o ascund în casă? Cântă cântece diferite de cele pe care le cântăm la școală? Oare își pleacă vreodată capul, închid ochii și mormăie?”. În felul acesta, mai mulți copii au fost cauza pentru care familia (inclusiv ei înșiși) au sfârșit în lagărele de concentrare.

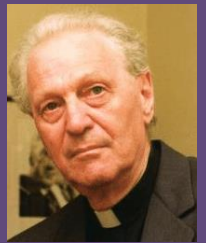
Povestea care ilustrează cel mai bine această situație a fost spusă de o femeie provenită dintr-o familie creștină ilegală din Coreea de Nord. Când avea aproximativ șapte ani, a găsit o Biblie în casa ei. Fără să ezite, știa că trebuie să informeze poliția. Părinții ei, conducători creștini în Biserică, au legat-o pe un scaun pentru a o împiedica să iasă. Ei au împărtășit Evanghelia cu ea, iar ea a crezut în Isus, devenind creștină (și mai târziu conducătoare a unei Biserici), și nu informatoare.

În Coreea de Nord, dacă sunt descoperiți, creștinii sunt trimiși în lagărele de concentrare, unde sunt înfometați, și torturați. Nord-coreenii au spus: „De câte ori sunt adunate două-trei persoane, una dintre ele este un spion”. Acest lucru este valabil chiar și în mediul familial, deoarece copiii sunt învățați să-și spioneze părinții de la o vârstă fragedă. Prin urmare, creștinii din Coreea de Nord trebuie să fie extrem de atenți la ceea ce spun, ce fac și cum se roagă; toate trebuie făcute în taină. Când este descoperit un creștin, guvernul pedepsește întreaga familie. În ciuda amenințării de persecuție și a presiunii sociale grele, creștinii din Coreea de Nord se mențin fermi în credința lor.

Moartea

~ O mare curiozitate ~

(Despre Richard Wurmbrand)

Cu câțiva ani înainte de moartea lui *nenea Richard*, l-am însoțit pe Aurel Popescu într-o vizită la *Palos Verdes*. Când doamnele s-au retras la bucătărie să pregătească ceva de mâncare, fratele Aurel s-a plecat discret spre fotoliul în care stătea *nenea Richard* și i-a spus mai mult pe șoptite:

– Richard, nu demult a început să mă preocupe serios problema morții. Și Valerica și eu suntem aproape de moarte și mă ia un fior rece pe șira spinării când mă gândesc la aceasta. Tu ești obișnuit cu moartea. De vreo 35 de ani... tot „*mori*”! Ce simți tu când te gândești la moarte?

Lăsându-se puțin pe spate ca să stea mai comod în fotoliu, *nenea Richard* s-a gândit puțin... El și-a dat seama repede că Aurel nu avea nevoie de texte biblice sau de predici. Omul de lângă el, prietenul de atâția ani de zile, avea nevoie de un exemplu, așa că *nenea Richard* s-a gândit la ceva, a lăsat să i se lumineze fața de un zâmbet larg și a spus:

– Singurul sentiment care mă copleșește când mă gândesc la moarte este... curiozitatea. Vezi, am fost cu Domnul Isus atâția ani împreună. Am umblat împreună. Am fost în celula morții din închisoare, dar am fost și în casele regelui la *Versai*. Am fost cu El în foarte multe țări ale lumii. Am fost cu El sănătos și am fost cu El bolnav. Am fost cu El la săraci și am fost cu El la bogați. Peste tot L-am văzut ce face și cum face. Când mă gândesc la clipa mării treceri dincolo, mă întreb: „*Sunt curios să văd cum o să o facă pe asta! Cred că voi învăța ceva de la El și cu ocazia asta!*”

Mărturisesc că și fratelui Aurel și mie ne-a rămas gura căscată. La așa ceva nu ne gândisem încă. Moartea ca o mare... curiozitate. Pentru cel ce umblă zi de zi cu Domnul Isus moartea va fi într-adevăr intrarea într-o nouă și minunată... realitate.

Din „*Amintiri cu sfinți*” de Daniel Brânzei

Nimeni nu va fi întrebat la
ultima judecată cât de mult a
suferit, ci cât de mult a iubit!

Richard Wurmbrand

Nuntă la Prima Biserică Baptistă Română din Australia

În data de 20 Octombrie 2019 la *Prima Biserică Baptistă Română* din Australia s-a oficiat căsătoria tinerilor Benjamin Matei și Tabita Emerich. Mulțumim lui Dumnezeu pentru acești doi tineri credincioși și sinceri. Au rostit legământul lor înaintea Domnului și înaintea familiei, prietenilor și invitaților lor.

Timpul de rugăciune a fost ținut de fratele Daniel Iuoraș. Au adus Cuvântul Domnului înaintea Bisericii păstori Ștefan Mânzat, Busuic Belciu și Teofil Ciortuz. Corul a împodobit serviciul cu cântări de laudă. Am avut oaspeți din America, România și Australia. Domnul să îi binecuvănteze în căsnicie. Păstor Teofil Ciortuz, foto: Daniel Bădeliță

20 OCTOMBRIE 2019,
MELBOURNE

La invitația păstorului Dorel Brîndaș, păstorul Marin Cucuian de la *Biserica Baptistă Maranata*, a predicat Cuvântul Domnului în *Biserica Baptistă Harul*.

20 OCTOMBRIE
2019 MELBOURNE

Copiii de la *Biserica Penticostală Tabor* aduc închinarea lor Domnului, sub îndrumarea tinerei Alexandra Bahnean.

TINERII DE LA MARANATA ÎN VIZITĂ LA SPERANTA

Duminică 20 Octombrie 2019, tinerii de la *Biserica Baptistă Maranata*, împreună cu păstorul Cornel Ghiță, au vizitat *Biserica Baptistă Speranța*. Tinerii au slujit Domnului prin cântări, iar fratele păstor Cornel Ghiță a predicat din Cuvântul Domnului.

La sfârșitul programului am petrecut un timp în părtășie frățească la o masă împreună, și ne-am bucurat să putem fi o binecuvântare pentru *Biserica Speranța*. Slăvit sa fie Domnul!

Adrian Buzgău

Eu cânt jos în vale

Elena Marin Alexe

Eu cânt jos în vale,
Dar și sus pe munte,
M-acoperă cerul
Cu stele cărunte.

Așa trec prin viață,
Cu rănilor-n spate,
M-alină iubirea
Din rugă ascultate.

Pe calea cea strâmtă,
Nu-mi pierd niciodată
Nădejdea în Tine,
Preabunule Tată.

Urgiile toate
Trecut-au prin mine,
Dar mâna -Ți divină
M-a scos din suspine.

Port zâmbet, sau lacrimi,
Dar merg înainte,
Tu-mi ești biruința,
Prieten, Părinte.

Din zori până-n noapte,
Am inima plină
Să spun tuturor,
Că Tu ești Lumină.

Eu cânt jos în vale,
Dar și sus pe munte,
Spre țara promisă
Ești unica punte.

Unii și alții

Licuța Pântia

Unii vor iubire, alții vor putere,
Unii doar un umăr pentru-o mângâiere,
Unii casă mare și mașină nouă,
Alții doar o umbră unde să nu-i plouă.

Unii să audă, alții să vorbească,
Unii doar o clipă cerul să privească,
Unii o moșie mare și bogată,
Unii-ar vrea o mamă, alții-ar vrea un tată.

Unii haine scumpe și pantofi mai mulți,
Alții vor picioare și-ar umbla desculți,
Unii vor un munte, alții vor o mare,
Unii doar să aibă cele necesare.

Unii vor avere, faimă, bogății,
Alții sănătate pentru-ai lor copii,
Unii vor să aibă propriul răsărit,
Alții doar să uite ceea ce-au iubit...

Pelerini prin lume între *nu* și *da*,
Fiecare suflet are rana sa!
Nu tot cel ce râde este fericit,
Cum nici cel ce plânge totul a sfârșit!

Luptă pentru tine, ușurează-ți chinul,
Iar de nu se poate să-ți accepți destinul
Fii cu gânduri bune și să crezi mereu:
Când nu vine nimeni, vine Dumnezeu!

Deasupra ta e Domnul ce veghează

Otniel Știrb

Deasupra ta e Domnul ce veghează
Să-și împlinească sfântul Său Cuvânt,
El nici nu doarme, nici nu dormitează,
E Veghetorul Cel Măreț și Sfânt.

Nu te-ntrista peste măsură,
Căci Domnul n-a uitat de tine!
El scoate aurul din zgură
Și vrea să strălucești mai bine!

Căci dacă Domnul n-ar veghea o clipă
Asupra ta, când treci prin greu cuptor,
Tu n-ai putea cunoaște brațul tare
Ce-ți va veni la timp în ajutor!

Și chiar de-ar fi de șapte ori cuptorul
Tot mai încins, tot mai înflăcărat,
Tu nu uita că Domnul, Veghetorul,
E și-n cuptor atunci când L-ai chemat.

Privește-ți urma pașilor în vale,
Câte-ncercări, ispite-ai biruit,
Și când ai zis că nu mai poți pe cale
Din toate, Domnul, El te-a izbăvit!

The Passion of the Christ

The Passion of the Christ is the 5th highest-grossing rated-R movie in the US, of all time, at \$370.8M! Worldwide it grossed \$611M. Most importantly, it reached many souls around the world. Mel Gibson paid \$30M out of his own pocket for the production because no studio would take on the project, and Jim Caviezel was warned not to take the role of Jesus because it would ruin his career.

During the filming, Caviezel lost 45 pounds, was struck by lightning, accidentally scourged with a whip twice, leaving a 14-inch scar, had his shoulder dislocated, and suffered from pneumonia and hypothermia from hanging mostly naked on a cross for several hours outside. His body was so stressed and exhausted from playing the role that he had to have 2 open heart surgeries after the production! The crucifixion scene alone took 5 weeks of the 2-month filming time.

Today is Jim Caviezel's birthday, and he's 51 years old. He proudly proclaims his faith in Christ amidst the godlessness of Hollywood. Thank God for people like him who will step out to do what might not sound "fun", but it gets out the Word of God and the story of His salvation of mankind. Happy birthday, Jim Caviezel! I'm looking forward to the sequel to this awesome movie!
Michele Norris Melton

Please leave!

One of Australia's most senior Anglicans has told those lobbying for the church to accept same-sex marriage to "*please leave*" rather than push for reform merely to "*satisfy the lusts and pleasures of the world*".

Sydney Archbishop Glenn Davies used his presidential address to the Sydney Anglican diocese synod to argue the church couldn't bless same-sex marriage because it couldn't bless sin. The church's frequently affirmed belief that "*marriage is between a man and a woman*" was not popular in Australia or consistent with the legal definition of marriage since the Marriage Act was amended in late 2018, Dr Davies acknowledged on Monday.

"Nonetheless, God's intention for marriage has not changed ... we cannot bless same-sex marriages for the simple reason that we cannot bless sin," the archbishop said in his speech.

"My own view is that if people wish to change the doctrine of our church, they should start a new church or join a church more aligned to their views - but do not ruin the Anglican Church by abandoning the plain teaching of scripture," Dr Davies said. *"Please leave us. We have far too much work to do in evangelising Australia to be distracted by the constant pressure to change our doctrine in order to satisfy the lusts and pleasures of the world."*

Prăjitura Intercontinental

INGREDIENTE

Foile

8 linguri zahăr
8 linguri nucă
3 linguri făină
8 albușuri
1/3 linguriță praf de copt
puțină sare

Crema

250 gr. unt
8 linguri zahăr
8 gălbenușuri
5 linguri lapte
2 plicuri zahăr vanilat
50 gr. cocos
50 gr. stafide înmuiate în rom
50 gr. ciocolată fărâmițată
ciocolată rasă pentru ornat

MOD DE PREPARARE

Pregătirea foilor

Separăm albușurile de gălbenușuri. Mixăm spumă albușurile împreună cu un vârf de cuțit de sare, până devine compoziția ca o spumă. Adăugăm zahărul, lingură cu lingură, mixând după fiecare adăugare. Când textura compoziției e fermă și lucioasă, adăugăm făina amestecată cu praful de copt, nuca și omogenizăm amestecând ușor, de jos în sus. Împărțim compoziția în trei părți egale. Pregătim o tavă de 20/30 cm. Dacă vreți foile mai înalte, folosiți o tavă de 18/26 cm. Tăiați 3 bucăți de hârtie pentru copt. Așezați prima hârtie în tavă, puneți 1/3 din compoziția de albușuri, nivelați și coaceți în cuptorul preîncălzit, la foc mediu (160°C), pentru 12-15 minute. Foaia trebuie să capete o culoare ușor aurie. Scoateți și lăsați să se răcorească, răsturnați foaia pe blatul de lucru și desprindeți ușor hârtia. Procedați la fel și cu celelalte două foi.

Pregătirea cremei

Mixăm spumă gălbenușurile cu zahărul și zahărul vanilat pe baie de abur. Adăugăm apoi laptele, până se topește zahărul iar compoziția se îngroașă. Lăsăm să se răcească. Untul moale, la temperatura camerei, îl mixăm spumă. Când amestecul de gălbenușuri e rece, adăugăm lingură cu lingură peste unt, mixând la cea mai mică viteză a mixerului. Crema obținută o împărțim în trei părți. În prima punem cocos, în a doua stafidele înmuiate în rom și în a treia, ciocolata. Omogenizăm cremele din fiecare vas. Așezăm o foaie, întindem uniform crema cu cocos, așezăm a doua foaie, întindem crema cu stafide, așezăm a treia foaie și punem crema cu ciocolată. Presăram ciocolata rasă și lăsăm prăjitura la frigider pentru câteva ore sau peste noapte.

Poftă bună

Din Valea Crișului Alb

Prin harul Domnului Isus și dragostea fraților s-au trimis 10.070 de lei, pentru a da o mână de ajutor lucrării de evanghelizare de pe *Valea Crișului Alb, la Biserica din Vârfurile*.

Mulțumiri *Revistei Speranța* care a ajutat cu 584 de lei din aceasta sumă.

Am vorbit cu diaconul Bisericii, Stefan Iuga, care a confirmat primirea banilor.

Mi-a spus cu emoție că vor folosi banii pentru grăbirea lucrărilor locuinței atașată de Biserica pentru lucrarea misionară atât de importantă Bisericii și sufletelor oamenilor din zona *Valea Crișului Alb*.

Multe mulțumiri din partea fraților de pe *Valea Crișului Alb* și mult Har din partea Domnului Isus.
Binecuvântări,
Păstor Daniel P. Nicolici

Confirmare

„Frate Daniel, dorim ca harul și pacea Domnului Isus să vă fie înmulțite pe deplin.

Prin prezenta, vă confirmăm cu bucurie că am primit din partea voastră: (a Bisericii, familiilor, fraților și surorilor din Australia), suma de 10.070 lei pentru *Biserica Baptistă* din localitatea *Vârfurile*, de pe *Valea Crișului Alb*. Te rugăm frumos, din partea *Bisericii Creștine Baptiste Sfânta Treime* din localitatea *Vârfurile*, și în mod special a fraților din comitet, să transmiți mulțumirile noastre în numele Domnului Isus, tuturor celor care au dăruit în acest scop.

Ne rugăm lui Dumnezeu ca El să răsplătească jertfa dragostei voastre cu bogatele Sale binecuvântări cerești și pământești.

Îți mulțumim și ție, frate Daniel, pentru mijlocirea pe care ai făcut-o pentru noi și vă așteptăm să ne vizitați cât mai curând.

Spune salutări sfinte tuturor sfinților din Australia, cu care te întâlnești.

Ai voștri frați în Cristos,
Păstor Vasile Dronca, Diacon Ștefan Iuga

Eterna primăvară

Tăiana Topciu

... Era o primăvară cum n-a mai fost pe lume
Și Paștele aproape și flori aprinse-n crengi,
Când pentru prima oară Tu m-ai chemat pe nume
Și mi-ai trimis chemarea să Te urmez pe veci.

Știam de o Scriptură, dar tare-ntunecoasă,
Ce tainele-și ascunde de cei căutători,
Că-n ea se-ascunde parcă o vrajă ne-nțeleasă,
Cu semne și cu taine, peceti și ncuietori.

Și grea-mi părea cărarea ce duce către Tine,
Iar Tu, nvelit în neguri, părai de neatins.
Și-am înțeles atunci că Tu, din slăvi divine,
Îți căutai făptura și Te lăsați atins.

Și-un glas mi-a zis: „Te roagă, mărturisește sincer
Abaterile vieții, păcate de-orice fel,
Căci pentru ele, Domnul plăti cu sfântu-l sânge.
În sânge ai iertarea, poți să te-mpaci cu El”.

O, inimă deschisă! Ce har aduce-n sine
Mărturisirea toată a vieții de păcat!
Porniră să țâșnească izvoare de lumină,
Cerească bucurie, potop, m-a inundat.

... Mergeam pe stradă, parcă venind din altă lume...
Mi-ardea un foc din ceruri pe-al inimii altar...
O, Dumnezeu există! Există! Ce minune!
Ieșindu-mi El în cale, m-a copleșit cu har...

Câți ani pierduți prin lume, în oarbă rătăcire,
I-am risipit degeaba, lipsiți de Dumnezeu...!
De-acum știu sensul vieții, știu că a mea menire-i
Să duc mesajul-acesta la toți din jurul meu...!

Și fu o primăvară... cum n-a mai fost niciuna...
Sunt ani de-atunci și iarna să vină n-a-ndrăznit.
Mă simt de-atuncea soră cu soarele și luna,
Cu mugurii, cu raza, cu plaiul înverzit.

.....

Acum, și eu sunt glasul ce mi-a vorbit și mie:
Te roagă! Dă pe față întregul tău păcat!
Și ai să simți în suflet atâta bucurie,
Că Dumnezeu, cu slavă, în tine a-nviat!

Și-atunci, nimic pe lume n-ai să mai vrei vreodată,
Decât să duci la alții mesajul luminos,
Că este o Lumină în lumea-ntunecată,
Ce suie pân-la ceruri. Iar Calea e Cristos.

